

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/253/2021
Identifikačné číslo spisu:	1195899491
Dátum vydania rozhodnutia:	17.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1195899491.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobkyne: O.F. X., bytom D. G. č. XXX, H., Č. F., zastúpenej Mgr. Martinom Paškalom, advokátom so sídlom Záhradnícka 27, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo financií Slovenskej republiky, so sídlom Štefanovičova 5, Bratislava, IČO: 00151742, o zaplatenie finančnej náhrady za nehnuteľnosti, ktoré nemožno vydať podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8C/201/1995, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/129/2020 z 22. decembra 2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 8C/201/1995-320 z 3. júla 2018 zamietol žalobu žalobkyne a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Žalobkyňa sa žalobou domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej finančnú náhradu vo výške 30 000 eur za nehnuteľnosti, ktoré nemožno vydať podľa ustanovenia § 13 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 87/1991 Zb.“). Súd prvej inštancie vychádzal zo skutočnosti, že Okresný národný výbor v Hnúšti výmerom č. 23735/1946 zo 14. septembra 1946 podľa § 2 ods. 2 Dekréту prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. o konfiskácii nepriateľského majetku a Fondec národní obnovy rozhodol o konfiskácii majetku M. C., nar. X.X.XXXX, v tom čase na neznámom mieste, a to na základe dôvodu, že M. C. ako osoba nemeckej národnosti podporoval fašistické hnutie. Na odvolanie A. C., manželky M. C., Krajský národný výbor v Banskej Bystrici výmerom č. 562-28/7-1949-VIII/1 z 15. augusta 1949 napadnutý konfiškačný výmer potvrdil. M. C., nar. X.X.XXXX, bol uznesením Ľudového súdu v Hnúšti č.k. M3/1955-19 zo 6. októbra 1956 vyhlásený za mŕtveho a za deň jeho smrti bol určený deň 3. októbra 1944. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobkyňa je dcérou M. C. a A. C., a listom z 23. marca 1992 požiadala žalovaného o zaplatenie finančnej náhrady podľa zákona č. 87/1991 Zb. za konfiškované nehnuteľnosti. Listom zo dňa 13. apríla 1992 žalovaný žiadosti žalobkyne

nevyhovelo a oznámil jej, že zákon č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách reštitúciu konfiškovaného majetku neumožňuje. Uvedené zamietavé stanovisko žalovaného bolo žalobkyni doručené najneskôr 13. mája 1992, pretože listom z toho dňa reagovala na list žalovaného z 13. apríla 1992. Súd prvej inštancie poukázal na to, že návrh, ktorým sa domáhala zaplattenia finančnej náhrady súdnou cestou, podala žalobkyňa na súd dňa 10. júla 1995. S poukazom na ustanovenie § 8 ods. 3 zákona č. 319/1991 Zb. o zmiernení niektorých majetkových a iných krívd a o pôsobnosti orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v oblasti mimosúdnych rehabilitácií v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 319/1991 Zb.“) súd prvej inštancie žalobu zamietol.

2. Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny, ale z iných dôvodov. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne ustálil, že list žalovaného zo dňa 13.4.1992, ktorým odpovedal na žiadosť žalobkyne zo dňa 23.3.1992, je jeho zamietavým stanoviskom, keď týmto listom oznámil žalobkyni svoje stanovisko, že zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov reštitúciu konfiškovaného majetku neumožňuje. Odvolací súd posúdil ako nedôvodné námietky žalobkyne, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Pokiaľ ide o odôvodnenie napadnutého rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa dôsledne neriadil § 220 ods. 2 C.s.p., keď náležite nevysvetlil svoje právne závery, ku ktorým dospel na základe vykonaného dokazovania a neuviedol výslovne, že dôvodom zamietnutia žaloby bolo nedodržanie zákonom stanovenej lehoty na uplatnenie nároku na súde podľa § 8 ods. 3 zákona č. 319/1991 Zb., avšak tento dôvod zamietnutia žaloby je dostatočne zrejmý z celého obsahu odôvodnenia rozhodnutia, čo vyplynulo aj z odvolania žalobkyne, v ktorom okrem iného aj na tento dôvod reagovala.

3. Odvolací súd konštatoval, že na základe žalovaným vznesených námietok preklúzie a premĺčania súd prvej inštancie na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval ustanovenie § 8 ods. 3 zákona č. 319/1991 Zb. v znení zákona č. 492/1992 Zb. účinného od 27. októbra 1992, keď z vykonaného dokazovania vyplynulo, že zamietavé stanovisko žalovaného bolo listom z 13. apríla 1992 doručené žalobkyni najneskôr dňa 13. mája 1992, teda ešte pred nadobudnutím účinnosti uvedeného ustanovenia, a preto doručením zamietavého stanoviska nemohla žalobkyni začať plynúť lehota na uplatnenie jej nároku na súde v zmysle tohto ustanovenia. Vzhľadom na to si žalobkyňa mohla svoje právo na zaplattenie finančnej náhrady za nehnuteľnosti, ktoré jej nemožno vydať, uplatniť na súde vo všeobecnej premĺčacej trojročnej dobe v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka, čo žalobkyňa aj namietala v prvoinštančnom konaní, avšak nesprávne ustálila počiatok tejto lehoty od októbra 1992 a jej koniec do októbra 1995. V zmysle § 101 Občianskeho zákonníka všeobecná trojročná premĺčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. V danom prípade žalobkyňa obdržala zamietavé stanovisko žalovaného najneskôr 13. mája 1992, keď na toto stanovisko reagovala svojím listom z 13. mája 1992. Vzhľadom na to mohla svoje právo na súde po prvýkrát uplatniť 14. mája 1992 a trojročná premĺčacia doba uplynula dňom 14. mája 1995. Žalobkyňa si svoje právo uplatnila na súde žalobou podanou 10. júla 1995, teda po uplynutí premĺčacej doby. Žalovaný preto podľa odvolacieho súdu vzniesol v konaní námietku premĺčania dôvodne. Vzhľadom na to sú potom irelevantné námietky žalobkyne týkajúce sa ďalších otázok sporných medzi stranami, a to či je žalobkyňa oprávnenou osobou na domáhanie sa vyplatenia finančnej náhrady a či právny titul, na základe ktorého prešli nehnuteľnosti do vlastníctva štátu, je predmetom zmiernenia niektorých majetkových krívd v zmysle zákona č. 87/1991 Zb., ako aj námietky týkajúce sa nevykonania súdom prvej inštancie ňou navrhnutého znaleckého dokazovania za účelom ustálenia výšky finančnej náhrady.

4. Nad rámec ešte odvolací súd dodal, že otec žalobkyne M. C. bol vyhlásený za mŕtveho uznesením Ľudového súdu v Hnúšti dňa 6. októbra 1956, pričom za deň smrti bol určený deň 3. septembra 1944. Dôvodne preto žalovaný v prvoinštančnom konaní namietal, že v čase vydania konfiškačného výmeru dňa 14. septembra 1946 M. C. nebol preukázateľne mŕtvy, nachádzal sa iba na neznámom mieste, pričom vo výmere zo dňa 15. augusta 1949 Krajský národný výbor v Banskej Bystrici konštatoval, že M. C. bol v tom čase nezvestný a oba výmery boli doručované M. C., t.č. na neznámom mieste, a vzhľadom na to, že sa v čase doručovania výmerov nachádzal na neznámom mieste, uplynutím lehoty

na prevzatie výmerov sa stali právoplatnými a nešlo preto o ničotné právne akty, na základe ktorých nemohlo dôjsť k prechodu vlastníctva na štát, ako tvrdila žalobkyňa. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodnutie o vyhlásení za mŕtveho je konštitutívnym rozhodnutím o osobnom stave a pôsobí ex nunc a nemá spätnú účinnosť, pričom výnimkou z tejto zásady je ustanovenie § 460 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré špeciálne upravuje okamih nadobudnutia dedičstva dedičmi a prisudzuje rozsudku o vyhlásení za mŕtveho, pokiaľ ide o okamih nadobudnutia dedičstva, účinky ex tunc.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa z dôvodu podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku. Nesprávny procesný postup súdu vzhľadom jednak v tom, že odvolací súd sa zaoberal a prihliadol na námietku premlčania nároku žalobkyne, ktorú žalovaný zobral v konaní pred súdom prvej inštancie späť (na pojednávaní dňa 28. mája 2018) a tiež v tom, že odvolací súd posudzoval vec podľa inej právnej normy než súd prvej inštancie, avšak bez toho, aby vytvoril procesný priestor na vyjadrenie pre žalobkyňu. Odvolací súd bol povinný vyzvať žalobkyňu na vyjadrenie sa k novej aplikácii § 101 Občianskeho zákonníka. Ďalej namietala, že v odôvodnení rozsudku absentuje akýkoľvek záver o tom, či má konštatovaná skutočnosť o právoplatnosti konfiškačných výmerov vplyv na právnu možnosť žalobkyne domáhať sa zaplata finančnej náhrady podľa zákona č. 87/1991 Zb.

6. Nesprávne právne posúdenie videla žalobkyňa v tom, že odvolací súd v bode 12 rozsudku vyslovil právny záver, že rozhodnutie o vyhlásení za mŕtveho je konštitutívnym rozhodnutím o osobnom stave a pôsobí ex nunc a nemá spätnú účinnosť a preto nemôže byť konfiškačný výmer nulitý právny akt, ak bolo aj neskorším rozhodnutím určené, že smrť osoby, ktorej bol skonfiškovaný majetok, nastala pred vydaním tohto konfiškačného výmeru. Uvedený záver je podľa žalobkyne v rozpore so záverom najvyššieho súdu vysloveným v rozhodnutí 3Cdo/21/2000, podľa ktorého „ak bolo konfiškačné rozhodnutie adresované právnomu predchodcovi oprávnenej osoby, ktorý v tom čase už nežil, a nie právnomu nástupcovi (dedičovi), treba z tejto skutočnosti oprávnene vyvodiť, že na konfiškačný výmer treba pozeráť, ako keby nikdy nebol vydaný.“ Dovolaciemu súdu navrhla, aby zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. K dovolaniu sa vyjadril žalovaný, podľa ktorého došlo k premlčaniu nároku žalobkyne a pokiaľ išlo o jej námietky ohľadne nulity konfiškačných výmerov, tieto považoval žalovaný za bezpredmetné a za neprípustný dovolací dôvod.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 Civilného sporového poriadku) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 Civilného sporového poriadku), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 Civilného sporového poriadku), bez nariadenia pojednávania (§ 443 Civilného sporového poriadku) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné.

9. V zmysle § 419 Civilného sporového poriadku je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 Civilného sporového poriadku.

10. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia je potrebné rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku

všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Nesprávnym procesným postupom je taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces.

12. K porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS/105/06 a III.ÚS/330/2013 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018 a 5Cdo/57/2019) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.). Z práva na spravodlivý súdny proces však pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/252/04, I.ÚS/50/04 a II.ÚS/251/03).

13. K prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku je potrebné uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vétrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

14. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 8/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 73/2017).

16. Vývodzujúc prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku žalobkyňa namietala prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj nedostatočnosť jeho odôvodnenia a nesprávne prihliadnutie na námietku premĺčania nároku žalobkyne, ktorú žalovaný zobral v konaní pred súdom prvej inštancie späť.

17. Preskúmaním obsahu spisu dovolací súd dospel k záveru, že dovolacie námietky žalobkyne sú neopodstatnené a v postupe odvolacieho súdu nezistil vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť žalobkyňu na jej procesných právach a založiť tak prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku.

18. Žalobkyňa namietala, že v odôvodnení rozsudku v bode 12, v ktorom odvolací súd konštatoval právoplatnosť konfiškačných výmerov, absentuje akýkoľvek záver o tom, či má táto skutočnosť vplyv na právnu možnosť žalobkyne domáhať sa zaplata finančnej náhrady podľa zákona č. 87/1991 Zb. Dovolací súd konštatuje, že podstatné dôvody, na základe ktorých odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, sú formulované v bodoch 7 až 11 napadnutého rozsudku, pričom v bode 10 odvolací súd jasne argumentoval tým, že neúspech podanej žaloby je primárne odvodený od zmeškania lehoty na jej podanie (keďže žalobkyňa uplatnila nárok na súde po uplynutí trojročnej premlčacej doby od doručenia zamietavého stanoviska žalovaného) a následne v bode 11 uviedol, že vzhľadom na premlčanie nároku je už irrelevantné zaoberať sa ostatnými námietkami žalobkyne vrátane existencie jej oprávnenia domáhať sa vyplatenia finančnej náhrady podľa zákona č. 87/1991 Zb. Z uvedeného je zrejmé, že na otázku žalobkyne odvolací súd odpoveď poskytol, a to formou a obsahom odvíjajúcim sa od nosného dôvodu, z ktorého odvolací súd vyvodzoval neúspech žalobkyne v konaní. V bode 12 napadnutého rozsudku odvolací súd poskytol svoj názor už len nad rámec odvolacích námietok (ako to výslovne uviedol v tomto bode rozsudku) a vyjadril sa len k otázke samotnej platnosti konfiškačného výmeru. Skutočnosť, že sa v tejto súvislosti znovu nezaoberal možnosťou žalobkyne domáhať sa finančnej náhrady podľa zákona č. 87/1991 Zb., nespôsobuje v žiadnom prípade nepreskúmateľnosť rozsudku, nakoľko sa k tejto otázke vyjadril už v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia svojho rozhodnutia.

19. Dovolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobkyne o prekvapivosti napadnutého rozhodnutia, nakoľko otázka premlčania nároku nevyvstala až v odvolacom konaní, ale bola namietaná už pred súdom prvej inštancie, preto nemožno prijať záver, že odvolací súd vydal rozhodnutie, ktoré nebolo možné predvídať. K tomu je zároveň potrebné dodať, že podstatou argumentácie tak súdu prvej inštancie ako aj súdu odvolacieho bolo, že žalobkyňa podala žalobu na súd až po vymedzenom časovom horizonte, čo vylučovalo možnosť súdu vecou sa meritórne zaoberať. Dovolací súd preto nesúhlasí s námietkou o prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ale konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je viac precízne a odvolací súd argumentačne rozšíril odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie avšak s rovnakým záverom o oneskorenom uplatnení nároku na súde. Rovnako nemožno považovať za dôvodnú ani námietku žalobkyne, že odvolací súd nesprávne prihliadol na námietku premlčania, nakoľko ju žalovaný vzal na pojednávaní dňa 28. mája 2018 späť. Dovolací súd konštatuje, že žalovaný v konaní riadne vzniesol námietku premlčania a možno sa stotožniť s vyjadrením žalovaného, že k jej späťvzatiu došlo len v dôsledku predneseného predbežného posúdenia veci prvoinštančným súdom, z ktorého už nevyplývala potreba, aby sa touto námietkou súd relevantne zaoberal, pričom na oprávnenosti námietky premlčania žalovaný v skutočnosti aj naďalej zotrval.

20. Žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 Civilného sporového poriadku.

21. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Relevanciu podľa citovaného ustanovenia má len právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti prípadu - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, sudy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

22. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku

dovolací súd v súlade s vyššie uvedeným skúmal, či žalobkyňa v dovolaní identifikovala takú právnu otázku, na vyriešení ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej viedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), či vymedzila jej podstatu a uviedla súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré vzhľadla nesprávnosť právneho riešenia odvolacieho súdu, a odvolací súd sa pri jej riešení odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

23. Právny záver odvolacieho súdu, ktorý odôvodňoval potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby, spočíva v posúdení včasnosti podanej žaloby a teda je založený na premĺčaní nároku žalobkyne, nakoľko žalobu podala po uplynutí troch rokov od doručenia stanoviska žalovaného.

24. Žalobkyňa videla nesprávne právne posúdenie veci v tom, že odvolací súd v bode 12 rozsudku vyslovil právny záver, že rozhodnutie o vyhlásení za mŕtveho je konštitutívnym rozhodnutím o osobnom stave a pôsobí ex nunc a nemá spätnú účinnosť a preto nemôže byť konfiškačný výmer nulitný právny akt, ak bolo aj neskorším rozhodnutím určené, že smrť osoby, ktorej bol skonfiškovaný majetok, nastala pred vydaním tohto konfiškačného výmeru. Dovolací súd musí konštatovať, že rozhodnutie odvolacieho súdu vôbec nezáviselo od vyriešenia otázky platnosti či nulity konfiškačného výmeru, nakoľko sa touto otázkou odvolací súd zaoberal len nad rámec nosnej argumentácie o neprípustnosti podanej žaloby, na ktorú už otázka platnosti konfiškačného výmeru nemala vplyv. Ako už dovolací súd uviedol, právny záver, na ktorom odvolací súd založil svoje rozhodnutie, spočíval v posúdení včasnosti podanej žaloby, a teda na zodpovedaní otázky, či nárok žalobkyne bol alebo nebol premĺčaný. Právna otázka, ako ju vymedzila žalobkyňa vo svojom dovolaní, nepredstavovala otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

25. V preskúmvanej veci podľa názoru dovolacieho súdu nemožno prijať iný záver, ako ten, že žalobkyňa uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku nevymedzila spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku; nenastolila, nepomenovala právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ani neuviedla v čom spočíva nesprávnosť jej riešenia.

26. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku, odmietol podľa § 447 písm. f) Civilného sporového poriadku ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

27. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá Civilného sporového poriadku).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.